

Plouguerneau

På den nordlige kyst af Finistère, Plouguerneau, også kaldet *landet af mågerne*, tilbydes fyre kilometer kystlinje med et varieret fysiognomi, en rig arv af kapeller samt interessante museer og økomuseums.

De første beboere på stedet markerede deres passage og efterlod deres dysser og bautasten. Deres bronzealder efterfølgere rejste gravhøje og lavet smykker, keramik, våben og værktøjer; de af jernalderen rejst stelae af snesevis og spærret med resumé befæstninger forbjergene synker ned i havet.

Så kom den gallo-romerske civilisation, der efterlod sine rester af villaer. I det femte århundrede bosatte de første bretonere fra engelske Cornwall sig her. Evangelisering fulgte dem straks: den irske munk Kenan og derefter mange religiøse, administratorer, prædikanter eller eremitter trådte den gyldne legende som så mange helgener. En legende, hvor vi også fremkalder den mystiske by Tolente, der hviler på bunden af vandet, et sted i Aber.

Fra middelalderen forbliver en feudal motte, det rige vrage af et blinkskib, der ligger på bunden af Aber-Wrac'h og ruinerne af religiøse bygninger. Renæssancen oplevede opførelsen af 13 kirker og kapeller og slotte og herregårde. Det attende århundrede var forsvaret af kysterne mod englænderne og det nittende af de store fyrtårne, hvis kæmpe af Jomfruøen kulminerer på 77 meter; bygget fra 1897, er det det højeste stenfyrtårn i verden. Strimlet kyst og sandstrande, blid flodmunding ved udmundingen af aber, rige landskab i Det Gyldne Bælte, aktiv kommerciel bymidte.

I dag spiller Plouguerneau på sine kontraster til at trække sin rigdom fra sit landbrug, lille fiskeri, goëmon og turisme, der tjener det charme og interesse for sine steder.

Krach Bridge, eller Devil's Bridge, er så navngivet, fordi det siges at være blevet bygget natten over af djævelen, efter en pagt med mølleren af Prad Paol. Vi kan stadig se hammeren af den onde ponton, der sidder fast i jorden på venstre bred af aber: det er et stenkors berøvet en af hans arme. Denne stenbro med brede plader stammer sandsynligvis fra jernalderen eller højmiddelalderen. Siden da er kysten kollapset, og den er nedsænket i det åbne hav. Kollapsede i midten, den tusind år gamle struktur er genstand for et restaureringsprojekt.

En stele, et kapel, et vaskehus, tre fjedre, en legende. Prad Paol var på passage af Saint Pol Aurelian, mellem Tréglonou og øen Batz. Fik han de tre kilder til at springe op ved blot at slå dem med sin stav? Eller blev de født, da dragens hoved, halshugget af helgenen, hoppede tre gange? Hvad vi er sikre på, er, at de tre kilder er der: en i kapellet, en anden foran facaden, den tredje i engen, ved siden af.

Plantet på vejkanterne, ved krydset af landeveje eller midt i landsbyen vidner 140 stelae og gulgata om de kulter, der har efterfulgt hinanden her. Fra druider til præster, fra de dødes kult til den opstandne Kristi, gav jernalderens galliske stelae plads til kors og gulgata. Mange af dem er i århundreders overgang blevet ændret med symbolet på den nye tro. Men der er stadig mange i deres oprindelige tilstand, enkle stenblokke med rene, ottekantede eller firkantede former, der markerer de steder, hvor de keramiske vaser, der indeholder afdødes aske og de tilbud, der ledsagede dem, engang blev deponeret.

Plouguerneau har et dusin kirker og kapeller. Fra den ydmyge firkantede bygning med blinde vægge til altierbygningen med granit gargoyles og overdådige blyindfattede ruder har hver sin historie, sin kult eller sin legende.

- Prad Paol og dens tre springvand, født af dragens hoved besejret af Saint Pol Aurelian

- Saint Michel Archangel, hvor folk kommer for at bede til Dom Michel Le Nobletz, grundlæggeren af de bretonske missioner og forløberen for tegneserien med sine malede kort
- Notre - Dame du Grouanec med sit benhus, gamle statuer og moderne blyindfattede ruder af Max Ingrant

Så mange klokketårne, så mange kapitler til denne store stenbog, der er bladret igennem fra kapel til kirke.

Plouguerneau måtte ære mindet om sine høstmaskiner af havet. Det lille museum, der er oprettet i den tidligere gårdhave på Koréjou road school, fokuserer på at præsentere lokale maritime traditioner. Forklarende paneler, meget klare, beskriver de forskellige arter af alger, der udnyttes, blandt de 1.500, der tæller Finistère-kysten. Andre er afsat til afsætningsmulighederne for produkterne fra valorisering af alger: sodavand, der anvendes i glasvarer, jod og alginater til medicinsk brug.

Erhvervet som skonnert fremkaldes gennem en samling af typiske værktøjer, fra pigouille til pifoune gennem guillotine og scoubidou.

Du kan også se modeller af både, fra kutteren i begyndelsen af århundredet (svarende til skroget præsenteret i gården eller Karreg-Hir, den våde kopi af Koréjou) til pinasse i dag, bevæbnet med sin hydrauliske scoubidou. Endelig gør en rekonstitueret mågeovn det muligt at forstå behandlingen op til støbningen af sodavandsbrødet.

Iliz Koz, den gamle kirke. Så gammel, at vi næppe huskede det undtagen ved legenden om hans forsvinden der lyder:

- *En dag, tre vantro i goguette ønskede at have det sjovt på bekostning af den blinde rektor, ved at præsentere ham med en sort kat til at døbe. Men dyret meowed og slår præsten, og de unge mænd og kirken. De tre luroner døde om natten. Hvad angår kirken, forsvandt den under sandet.*

En legende, der har en baggrund af sandhed: kirken, dens presbytery og dens kirkegård blev faktisk begravet under klitten, først i det femtende århundrede og derefter igen i begyndelsen af attende, under naturkatastrofer, der ramte hele denne kyst af Leon. Det var først i 1970, at ruinerne af den begravede kirke blev udgravet. Siden da er der foretaget arkæologiske udgravninger, og stedet er blevet forbedret.

Du kan se det lave murværk i kirken, stueetagen værelse presbytery og gravsten stammer fra det tidspunkt, hvor kælderens i kirkerne spillede nekropoliser. Mere end 100 gravplader er blevet gravet op. Begravelserne af præster og riddere kan genkendes af de indskrifter, der pryder dem. Nogle bærer kalk eller ciboriums, andre sværd og våbenskjolde. Blandt dem, der er blevet identificeret, er graven af Lord Prigent de Coativy, grundlæggeren af kirken, der døde i 1384, hvis sten bærer våbenskjold.

Gennem hele ruten, mellem disse ruiner ud af sandet, giver små paneler indikationer på konstruktionerne, som de var før sigtet og på middelalderens anvendelser.